Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok 7. Warszawa, 4 maja 1929 roku. № 17—18.

PRZEMYSŁ PIWOWARSKI

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU PRZEMYSŁU PIWOWARSKIEGO I SŁODOWNICZEGO W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

REDAKCJA I ADMINISTRACJA — Warszawa, Wiejska 17. — Telefon 5-96. Otwarta od 1 do 3 po poł.

Jurysprudencja karna.[1])

Nalewanie piwa do flaszek, w których jest utrwalona w szkle nazwa innego browaru, jest niezgodne z przepisami ustawy poz. 635/24 o opodatkowaniu piwa, o ile się odbywa w browarze.

Natomiast rozlewanie piwa poza browarem, podpada pod przepisy rozporządzenia Prezydenta o monopolu spirytusowym.

W dniu 19 grudnia 1928 r. Sąd Najwyższy uwzględniając za zgodą Prokuratora w myśl § 5 ustawy (austrjackiej) z dnia 31 grudnia 1877 r. Dz. r. p. z roku 1878 Nr. 3, zażalenie nieważności osk. Szymona Weissa przeciw wyrokowi Sądu Okręgowego, jako wydziału karno-skarbowego w Cieszynie z 3 października 1927 r. VIII.131/28/7, którym tego oskarżonego uznano winnym przestępstwa skarbowego z art. 118 u. k. s. i skazano za to w myśl art. 118 u. k. s. na karę pieniężną porządkową w kwocie 20 zł. a w razie tej nieściągalności, na karę aresztu zastępczego przez 1 dzień, a w myśl art. 206 u. k. s. i § 389 p. k. na ponoszenie kosztów postępowania karnego postanowił na posiedzeniu niejawnem wyrok powyższy znieść i sprawę przekazać temu samemu Sądowi Okręgowemu w celu przeprowadzenia ponownej rozprawy i wydania ponownego wyroku.

Powody.

Oskarżony zarzuca wyrokowi nieważność z przyczyn przewidzianych w § 281 L. 4. 9. b. i 10. p. k.

Zarzut nieważności z L. 4 jest nieuzasadniony, gdyż Sąd pierwszej instancji słusznie odmówił wnioskowi oskarżonego o przeprowadzenie dowodu ze świadków biegłych na to, że w obrocie piwem flaszkowem panuje zwyczaj napełniania flaszek innem piwem, aniżeli to wskazuje napis utrwalony w szkole flaszek. Choćby bowiem zwyczaj tego rodzaju istniał, to jako sprzeczny z ustawą, nie mógłby stanowić okoliczności, wykluczającej karalność czynu Z tego powodu jest również zarzut nieważności z L. 9 lit. b., a raczej lit. a., § 281 p. k. nieuzasadniony, gdyż nie chodzi o błąd określony w § 2 lit. c. u. k., lecz o nieznajomość przepisów ustawowych, którą w myśl art. 2 u. k. s. oraz §§ 3 i 233 powszechnej u. k. nie można się wymawiać.

Z tytułu przyczyny nieważności z L. 10 § 281 u. k. oskarżony zarzuca, że inkryminowany stan faktyczny nie stanowi wogóle istoty czynu karygodnego, gdyż odnośne ustawy skarbowe nie nakazują wcale przy wyrobie i obrocie piwa używać naczyń, a w szczególności flaszek ze znakami użytemi, czy też odlanemi w szkle. Oskarżony twierdzi, że z odnośnych postanowień ustawowych, a w szczególności art. 24 ustawy o opodatkowaniu piwa z 12.6.1924 dz. ust. Nr. 65 poz. 635 oraz §§ 3 i 67 rozporządzenia wykonawczego z 25.8.1924 dz. ust. Nr. 90 poz. 850 § 373 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7.2.1928 dz. ust. Nr. 60 poz. 556 wynika, że chodzić może tylko o znaki, znajdujące się na naczyniach, a przy szkle tylko o znaki papierowe.

Dla oceny powyższej kwestji prawnej decydujące znaczenie ma ustalenie, czy rozlewnia piwa, prowadzona przez oskarżonego, podlega postanowieniom ustawy o opodatkowaniu piwa, czy też należy do zakładów sprzedaży piwa, podlegających innym postanowieniom.

W myśl art. 23 ustawy o opodatkowaniu piwa (poz. 635/1924) gotowe nieopodatkowane piwo wolno rozlewać do naczyń tylko w pomieszczeniach browaru, przeznaczonych na ten cel za zezwoleniem władzy skarbowej. W myśl art. 26 rzeczowej ustawy w browarze, w którym odbywa się wyszynk piwa, albo też handel obcem piwem może minister skarbu zaprowadzić kontrolę na podstawie osobnych przepisów, w myśl zaś art. 27 browary i połączone z niemi wyszynki piwa podlegają kontroli skarbowej.

[1]) Przedruk z „Gazety Sądowej Warszawskiej" Nr. 8 z roku bieżącego.

Ustawa o opodatkowaniu piwa zawierała w art. 28 do 32 postanowienia karne za defraudacje podatkowe, używanie i przechowywanie niedozwolonych surowców oraz za drobniejsze przekroczenia. Te postanowienia karne utraciły wprawdzie moc obowiązującą na podstawie art. 239 L. 5 ustawy karnej skarbowej z 2.8.1926 dz. ust. Nr. 105 poz. 609, jednakowoż dają one wskazówkę dla oceny, do jakich przedmiotów odnoszą się postanowienia ustawy o opodatkowaniu piwa, które pozostały w mocy. Otóż, w myśl art. 30 lit. c. ustawy o opodatkowaniu piwa, karę przewidzianą w art. 28 stosuje się również, jeżeli z browaru wywozi się piwo w beczkach lub naczyniach, które nie odpowiadają przepisom zawartym w art. 24. Z wymienionych postanowień ustawy o opodatkowaniu piwa wynika, że ustawa ta normuje tylko takie rozlewanie piwa do naczyń i tylko taką sprzedaż piwa, które są połączone z browarami i z tego tytułu podlegają specjalnej kontroli skarbowej. Wobec tego rozlewanie piwa do naczyń i sprzedaż piwa o ile nie są połączone z browarem, a więc o ile odbywają się w odrębnych zakładach, nie podlegają postanowieniom ustawy o opodatkowanu piwa. Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 25.8.1924 dz. ust. Nr. 90 poz. 850, wydane w celu wykonania ustawy o opodatkowaniu piwa nie zmienia w tym względzie postanowień rzeczonej ustawy. (Porównaj przepisy §§ 70, 71, 72 lit. d. oraz 75 rozporządzenia). W szczególności przytoczone w powodach wyroku przepisy §§ 15 i 67 powyższego rozporządzenia wykonawczego nie zawierają żadnych zmian w tym przedmiocie. Przepis § 15 jest przepisem interpetacyjnym i odnosi się tylko do art. 12 ust. 1 do 4 ustawy, o czem świadczy napis nad nim. W myśl art. 12 L. 1 do 4 ustawy o opodatkowaniu piwa, do wyrobu piwa wolno używać tylko słodu z jęczmienia lub innego zboża, a nadto cukru i sacharyny, tudzież piwa barwiącego. W tym tylko zakresie „wyrób piwa" oznacza wszystkie fazy wyrobu i zabiegi z piwem zarówno w samym browarze, jak i poza jego obrębem. Przepis § 67 powyższego rozporządzenia wykonawczego w brzmieniu rozp. 21.12.1925 dz. ust. Nr. 129 poz. 926, jest przepisem wykonawczym do art. 24 ustawy o opodatkowaniu piwa.

Z powołanego w przepisie § 67 wzoru Nr. 11 okazuje się niewątpliwie, że chodzi tu o uregulowanie wywozu piwa z browaru, a nie z rozlewni lub handlu piwa, które nie są połączone z browarem. Dodać tu jeszcze trzeba, że ustawa o opodatkowaniu piwa wprowadza podatek od piwa, który pobiera się w dwóch postaciach, jako podatek produkcyjny od wyrobu piwa, oraz jako podatek od spożycia, czyli spożywczy (art. 2). Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili, gdy piwo zostaje wydane z browaru (art. 7). Postanowienia art. 114 do 118 ustawy karnej skarbowej ustanawiają kary za naruszenie przepisów w przedmiocie podatku od piwa i mają na celu zabezpieczenie dochodu skarbowego z tego podatku. Według zasad ustawy karnej skarbowej przestępstwo skarbowe polega na naruszeniu przepisów w danym przedmiocie (art. 1).

Oskarżonemu zarzucono, że w czerwcu 1928 r., w Bielsku w jego rozlewni napełniano butelki piwem browaru żywieckiego, aczkolwiek na nich była utrwalona firma innego browaru, że tak napełnione butelki wywożono z rozlewni w celu dalszej sprzedaży i, że w ten sposób oskarżony naruszył postanowienia art. 24 pod L. 1, 2 i 3 ustawy o opodatkowaniu piwa. Czy oskarżony naruszył istotnie te postanowienia, to zależy od tego, czy rozlewnia piwa prowadzona przez oskarżonego, była połączona z browarem, czy też była odrębnym zakładem sprzedaży piwa nie połączonym z browarem. W tym ostatnim przypadku rozlewanie piwa i sprzedaż piwa podlegałyby innym przepisom, a w szczególności przepisom art. 75 do 82 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 26 marca 1927 r. dz. ust. Nr. 32 poz. 289 o monopolu spirytusowym, oraz odnośnym przepisom rozporządzeń wykonawczych, wydanych do ustawy o monopolu spirytusowym, które w myśl art. 97 L. 4

rzeczonego rozp. Prez. Rzplitej, zachowały moc obowiązującą. Tu zaznaczyć trzeba, że przytocznoy w zażaleniu nieważności przepis § 373 rozporządzenia ministra skarbu z 7.2.1928 r. dz. ust. Nr. 60 poz. 556 wydanego w celu wykonania rozp. Prez. Rzplitej o monopolu spirytusowym, zawiera szczegółowe postanowienia co do ściągania piwa do butelek w hurtowych składach piwa i przyklejanie etykiet na butelkach dla odróżnienia od napojów butelkowych w wytwórni. Przepis ten jednak w czasie dokonania czynu przez oskarżonego, to jest w czerwcu 1928 r. nie wszedł jeszcze w życie, gdyż rozporządzenie zostało ogłoszone dnia 11 czerwca 1928 r., a w myśl § 484 uzyskało moc obowiązującą dopiero w miesiąc po ogłoszeniu. W każdym razie przepis ten, jako zawarty w części V rozporządzenia wykonawczego, obejmującej przepisy o urządzeniu zakładów sprzedaży napojów alkoholowych, wskazuje na to, że butelkowanie piwa w hurtowych składach piwa i sprzedaż takiego piwa nie podlega postanowieniom ustawy o opodatkowaniu piwa, lecz postanowieniom rozp. Prez. Rzplitej o monopolu spirytusowym i rozporządzeń wykonawczych, utrzymanych w niem mocy, lub na jego podstawie wydanych.

W zaskarżonym wyroku brak ustalenia, czy rozlewnia piwa oskarżonego była połączona z browarem, czy też była odrębnym zakładem sprzedaży piwa, brak zatem stwierdzenia okoliczności fabrycznych, któreby, stosując ustawę właściwie, należało wziąć za podstawę orzeczenia. Wobec tego bez zarządzenia nowej rozprawy głównej obejść się nie można.

Z tych przyczyn uwzględniono zażalenie nieważności oskarżonego na niejawnem posiedzeniu i uchylono wyrok, przekazując sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownej rozprawy i rozstrzygnięcia, a to w myśl § 288 ust. drugi L. 3 zd. drugie p. k.

Sprawa ustalenia wykładni ustawy o państwowym podatku dochodowym.

O stosowaniu ustawy o państwowym podatku dochodowym C. Z. P. P. i S. wysunął szereg kwestji spornych, których rozstrzygnięcie w myśl ustawy (art. 31) przysługuje Ministrowi Skarbu. W interesie sfer gospodarczych leży, by p. Minister Skarbu udzielił władzom wymiarowym odpowiednich instrukcji zapewniających jednolite wykonanie ustawy. Konieczne jest mianowicie ustalenie interpretacji spraw najważniejszych jako to: kosztów remontu, stosowania art. 7 względem osób prawych, odpisów amortyzacyjnych, strat na dłużnikach, strat na papierach wartościowych, kosztów reprezentacji, wynagrodzenia zarządu i prokurentów.

Zebranie obradowało kolejno nad wyszczególnionemi sprawami, przyczem p. mec. Choromański odczytywał odnośne uwagi w redakcji proponowanej przez wydział Prawny Centralnego Związku i komentował odpowiednio te uwagi. Następnie dyskutowane były zagadnienia poruszone w referacie p. mec. Choromańskiego, przyczem zebranie podzieliło w zupełności stanowisko referenta.

Uwagi odzwierciadlające, uzgodnione poglądy obecnych na rozważone na zebraniu sprawy, sformułowano w sposób następujący:

I. Koszty remontu.

W myśl §§ 3 i 34 przepisów wykonawczych do kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia dochodów należą:

Koszty utrzymania w dobrym stanie i przywrócenia do pierwotnego stanu budynków, służących do wykonywania przedsiębiorstwa i wszelkich innych zakładów, oraz koszty utrzymania i uzupełnienia żywego i martwego inwentarza; natomiast koszty nowej budowy, rozszerzenia lub trwałego ulepszenia wspomnianych budynków, tudzież koszty powiększenia wymienionego inwentarza nie nadają się do potrącenia.

Z przytoczonych przepisów wynika, że koszty wszelkiego rodzaju przeróbek, napraw i uzupełnienia inwentarza w granicach stanu pierwotnego, a więc koszty zamiany zużytych części instalacji i nawet poszczególnych maszyn, o ile mają one zastąpić zużyte, uszkodzone lub niezdatne do pracy ekonomicznej maszyny stare, należą do kosztów remontu. Postanowienia te nie są jednak respektowane przez władze wymiarowe czego ilustracją mogą być stosunki panujące w przemyśle węglowym.

Niezgodna praktyka władz wymiarowych z ustawą wymaga zwrócenia uwagi, że do kosztów remontu należą nietylko wszelkie przeróbki nie połączone z trwałem ulepszeniem lub powiększeniem inwentarza, lecz i koszty uzupełnienia inwentarza w granicach stanu pierwotnego oraz, że w wypadkach wątpliwych należy uwzględniać wnioski płatników o ustalenie przez biegłych, czy pozycje sporne należy odnieść na rachunek majątku, czy też zaliczyć do kosztów osiągnięcia, zachowania i zebezpieczenia dochodów.

II. Odpisy amortyzacyjne.

Celem zlikwidowania będących w toku sporów o odpisy amortyzacyjne i o potrącenie strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach podlegających zużyciu i służących do osiągania dochodu oraz zapo-

bieżenia powstawaniu takich sporów w przyszłości — staje się niezbędnem wyjaśnienie władzom wymiarowym:

a) że wnioski płatników o ustalenie wysokości odpisów przez biegłych należy, bezwarunkowo, uwzględniać;

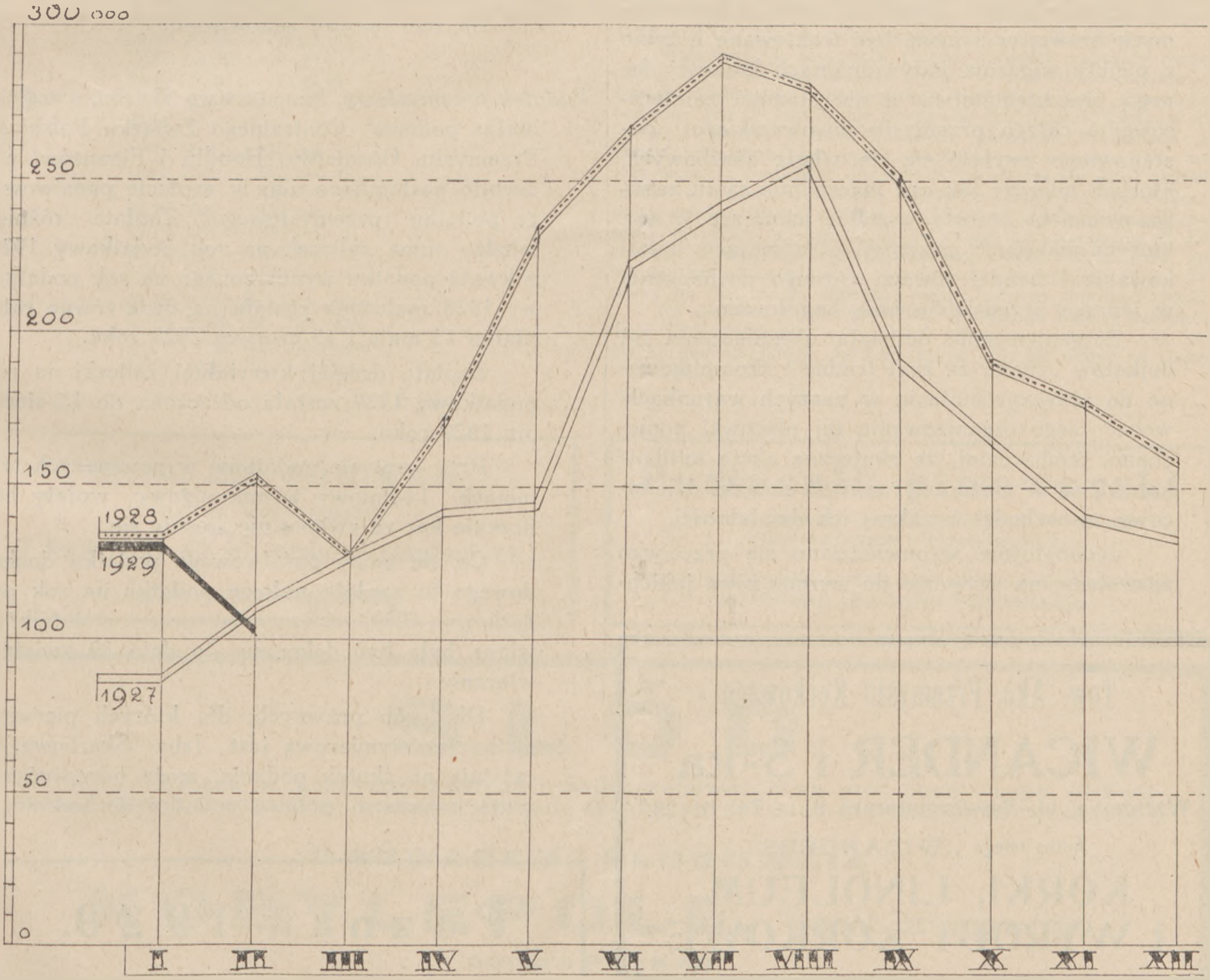
b) że odpisy te w wysokości ustalonej przez biegłych, należy bezwarunkowo odliczać od dochodu, podlegającego opodatkowaniu;

c) że za dostateczny dowód strat w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, należy uważać nietylko zniszczenie materjalne, lecz również utratę wartości użytkowej instalacji, t. j. utratę przez nie — zdolności do dalszego wykonywania w sposób ekonomiczny, wytrzymujący rachunek kupiecki, tych funkcji, do których z natury swej były przeznaczone (zniszczenie idealne),

d) że w wypadkach wymienionych pod c) należy odliczyć od podstwy opodatkowania niezaamortyzowaną część wartości bilansowej instalacji zniszczonych lub usuniętych z powodu ich niezdatności do dalszej pracy ekonomicznej, zaś doliczyć wartość materjału (metalu) zawartego w instalacjach zniszczonych lub z innych powodów usuniętych.

(Dalszy ciąg nastąpi).

WYKRES SPOŻYCIA PIWA W POSZCZEGÓLNYCH MIESIĄCACH



Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Posiedzenie Zarządu C. Z. P. P. i S. W dniu 23 kwietnia odbyło się w Poznaniu posiedzenie Zarządu C. Z. P. P. i S. Po odczytaniu protokółu poprzedniego zebrania, delegaci związków, wchodzących w skład naszej organizacji, zakomunikowali rezolucje zapadłe na ogólnych zebraniach w sprawie butelkowania piw różnego pochodzenia w jednym składzie i zorganizowania oddziału ubezpieczenia od bojkotów.

W sprawie pierwszej zapadła uchwała pozostawienia obecnego stanu rzeczy bez zmian, przyczem zaleca się w przyszłości, czy to przy otwieraniu nowych składów, czy też przy odnawianiu umów z już istniejącemi hurtowniami, dążyć do tego, by w jednym składzie nie butelkowano i nie sprzedawano piw pochodzących z różnych browarów. Ponieważ przeprowadzenie tego postulatu całkowicie leży w mocy samych browarów i może być traktowane li tylko z punktu widzenia indywidualnych korzyści danego przedsiębiorstwa, a nie stanowi zainteresowania całego przemysłu piwowarskiego, postanowiono zwrócić się do władz skarbowych, których interesy tak czy inaczej nie są tu zaangażowane, by zniosły wszelkie istniejące w niektórych okręgach przepisy utrudniające butelkowanie i handel piwami różnego pochodzenia w jednem przedsiębiorstwie handlowem.

Zorganizowanie oddziału ubezpieczenia od bojkotów uznano za zbyt trudne i skomplikowane do urzeczywistnienia w naszych warunkach, wobec czego organizowania tej placówki poniechano, tembardziej, że skuteczną akcję antibojkotową są w możności rozwijać związki dzielnicowe, co wchodzi w zakres ich działalności.

Jednogłośnie wypowiedziano się przeciwko zezwoleniu na używanie do wyrobu piwa jakichkolwiek innych surowców, jak te, o których wyraźnie mówi ustawa o opodatkowaniu piwa, a w szczególności przeciwko indywidualnemu traktowaniu takich zezwoleń.

W związku z omawianiem składek członkowskich na rzecz C. Z. P. P. i S. wyłonił się projekt zmiany pewnych paragrafów statutu, co będzie rozpatrzone na przyszłem zebraniu Zarządu.

Postanowiono przy C. Z. P. P. i S. prowadzić kartotekę niesumiennych odbiorców, którąby dla browarów miała charakter ściśle informacyjny.

Wobec niejednolitych uchwał związków dzielnicowych sprawę standaryzacji butelek postanowiono jeszcze raz przekazać związkom dzielnicowym.

Na tem obrady zakończono.

Podatek przemysłowy. Ministerstwo Skarbu, uwzględniając podanie Centralnego Związku Polskiego Przemysłu, Górnictwa, Handlu i Finansów, poczyniło następujące ulgi w zapłacie państwowego podatku przemysłowego. Zapłata różnicy między sumą zaliczek na rok podatkowy 1928, a kwotą podatku wymierzonego na rok podatkowy 1928 rozłożona została na dwie równe raty, płatne 15 maja i 15 czerwca 1929 roku.

Zapłata drugiej kwartalnej zaliczki na rok podatkowy 1929 została odroczona do 15 sierpnia 1929 roku.

Przy zapłacie podatków w powyższych terminach 14-dniowy termin ulgowy wpłaty bez liczenia kar za zwłokę nie stosuje się.

Co się tyczy państwowego podatku dochodowego to zapłata połowy podatku na rok podatkowy 1929, obliczonego przez podatników, winna była być dokonana do dnia 30 kwietnia włącznie.

Dla osób prawnych, dla których pierwszą instancją wymiarową jest Izba Skarbowa, ta ostatnia na skutek podania, może odroczyć zapłatę powyższej połowy podatku dochodowego.

Fałszerstwo. Firma „W. Piątczak, Łódź, ul. Nawrot 92" posługuje się etykietami, na których wyciśnięty jest wielkiemi literami napis „P i w o", mimo, że płyny, które wyrabia i sprzedaje nie mają nic wspólnego z piwem w myśl określenia ustawy o opodatkowaniu piwa. C. Z. P. P. i S. wniósł odnośną skargę do Ministerstwa Skarbu.

CENY JĘCZMIENIA.

Warszawa.	18/IV	36.25 — 36.75 zł
	19/IV	36.25 — 36.75 zł.
	22/IV	36.— — 36.50 zł.
	23/IV	36 — — 36.25 zł.
Bydgoszcz	17/IV	34.— 35.— zł
Katowice.	22/IV	39. — 40 — zł.
	23/IV	39.— — 40 zł.
	24/IV	40.— zł.
Kraków.	17/IV	37.— 39.— zł.
Lublin.	17/IV	35.— — —.— zł.
	18/IV	35. — — —.— zł
	19/IV	35.— — — — zł.
	22/IV	34.50 — 35 — zł.
	23/IV	34.50 — 35.— zł.
Poznań.	17/IV	33.50 — 35.50 zł.
	20/IV	33.50 — 35.50 zł.
	22/IV	33.50 — 35 50 zł.
	24/IV	33.50 — 35.50 zł.
Wilno.	19/IV	45.— zł.
	23/IV	41.— zł.
Berlin.	17/IV	218 — 230 mk. n.
	18/IV	218 — 230 mk. n.
	19/IV	218 — 230 mk. n.
	20/IV	218 — 230 mk. n.
	22/IV	218 — 230 mk. n.
	23/IV	218 — 230 mk. n.
	24/IV	218 — 230 mk n.
Hamburg.	18/IV	10.30 flh. Dun. Ros.
	19/IV	10.25 flh. Dun. Ros.
	18/IV	9 20 flh La Plata
	19/IV	10.12½ flh. La Plata
	18/IV	9.65 flh. Marocco
	19/IV	9.60 flh. Marocco
	18/IV	10.05 flh. Canada Western
	19/IV	10 35 flh. Canada Western
Chicago.	16/IV	Malting 52 — 72 cts. za bushel
	17/IV	Malting 52 — 72 cts za bushel
	19/IV	Malting 54 — 74 cts. za bushel
	20/IV	Malting 54 — 74 cts. za bushel
	22/IV	Malting 54 — 72 cts. za bushel
	23/IV	Malting 54 — 72 cts. za bushel
Nowy York.	16/IV	Malting 79 cts. za bushel
	17/IV	Malting 79 cts. za bushel
	18/IV	Malting 79 cts. za bushel
	19/IV	Malting 79 cts. za bushel
	20/IV	Malting 79 cts. za bushel
	22/IV	Malting 77 cts. za bushel
	23/IV	Malting 76 cts. za bushel

ZASTÓJ NA RYNKU CHMIELARSKIM.

Na rynku chmielarskim wobec panującego zimna i związanej z tem małej produkcji browarów, daje się zauważyć obecnie silny zastój. Ten sam zastój dotknął składy chmielarskie Niemiec i Czechosłowacji, tych największych dziś produkujących chmiel krajów. W Niemczech wprawdzie rozpoczął się pewien ruch, ale jak dotąd nie odbiło się to na sytuacji naszego rynku. Zapasy chmielu zresztą nie są zbyt wielkie. Nie przekraczają one według obliczeń fachowców cyfry 4 do 4½ tys. ctn. w całym kraju łącznie z Wołyniem.

Niezwykłe o tej porze chłody opóźniły znacznie rozpoczęcie robót na plantacjach. Tylko w niektórych miejscowościach Małopolski, poodkrywano istniejące tam chmielniki, podczas, gdy w innych nie poruszano ich jeszcze. Okazuje się jednak obecnie z nadchodzących plantacji wiadomości, że chmiel wyjątkowo zwycięsko przetrwał surową zimę. Nie należy wszakże oczekiwać, by w r. b. rozszerzył się areał chmielników w Polsce. Rolnictwo nauczone przykrem doświadczeniem zeszłorocznego spadku cen, których poziom wypadł poniżej wszelkich oczekiwań, będzie raczej przystępowało do kasowania w niektórych miejscowościach swych chmielników, nowe zaś zakładane nie będą. Spodziewać się tego należy już bodajby po tem, że na sadzonki niema żadnego zapotrzebowania.

W dniu 22 b. m. odbyły się w Lublinie obrady członków Tow. Chmielarskiego, na których debatowano nad sprawą jarmarku chmielarskiego. Jarmark ten miałby się odbyć na jesieni w Lublinie.

Redaktor: W. Adam. – – – – Wydawca: Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzplitej Polskiej.

Drukarnia i Litografja p. f. „JAN COTTY" w Warszawie, Kapucyńska 7.